గదిలో గంభీర నిశ్శబ్దం ఆవరించివుంది.

అంతేకాదు గదిలోవున్న వ్యక్తుల నాడి స్పందన కూడా లిప్తమాత్రం ఆగిపోయిన భావం కలిగింది.

ఈ అనుభూతి రెండుక్షణాల పాటే అయినా రెండు యుగాలు తాబేటి నడకతో సాగినట్టు వుంది.

అనంతరం అక్కడ వున్న నలుగురు వ్యక్తులలోనూ ముగ్గురిలో రవ్వంత చలనం కలిగింది.

షాక్

ఆ ముగ్గురూ సత్యమూర్తి, శివయ్య, సుందరమ్మ.

వారిలో చలనం శారీరకమైందే కాదు. మానసికమైంది కూడాను.

కదలక మెదలక శిలాప్రతిమలా కూర్చున్న వ్యక్తి సావిత్రి మాత్రమే.

సావిత్రి కళ్లు అందంగా విశాలంగా వుంటాయి. అప్పుడామె చూపులు తన ఎదుట వున్న

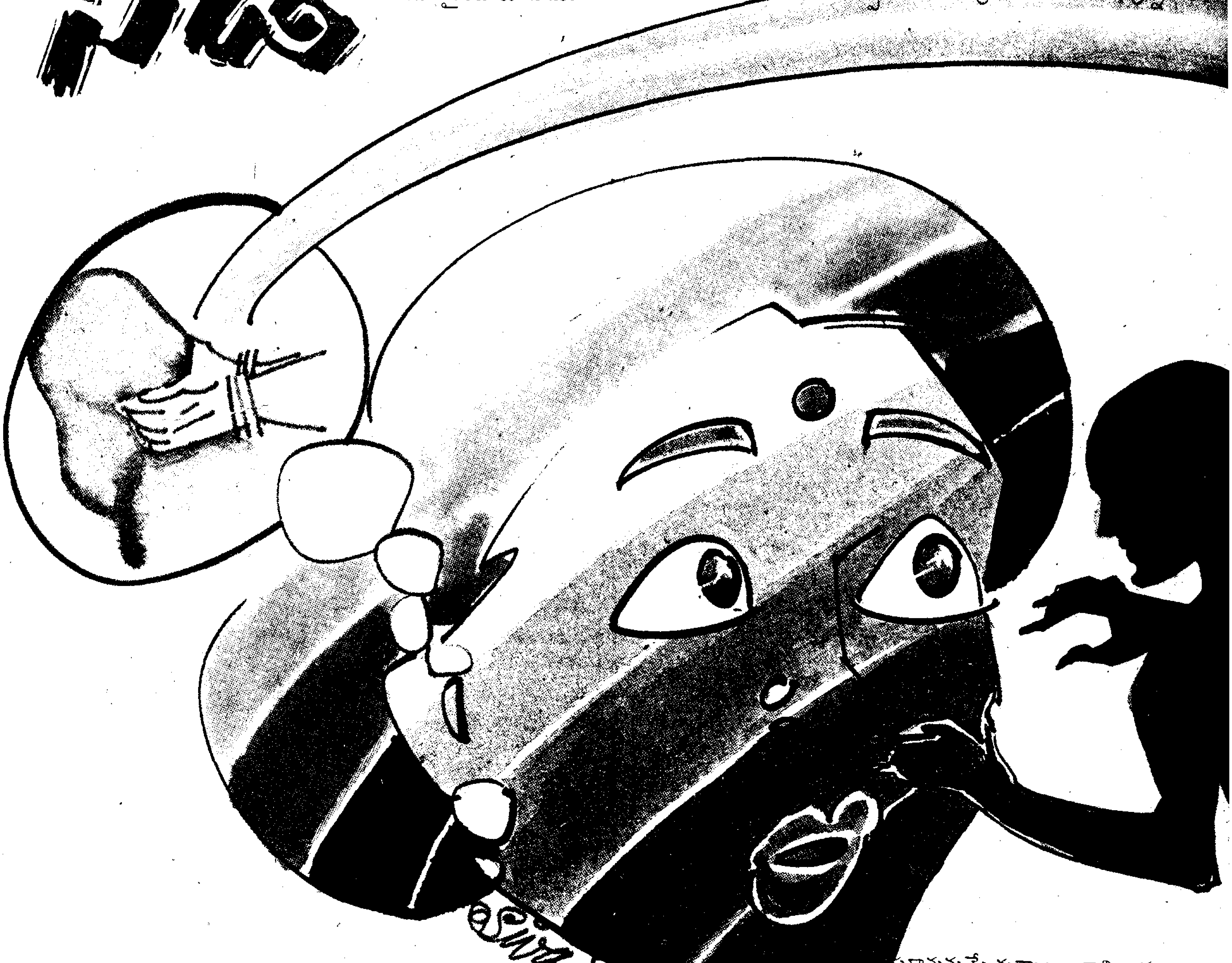

...స్తూవున్నట్టే వున్నాయి. కాని ఆచూ...ంతిహీనంగానూ, అర్థరహితంగానూ వున్నాయి.

రు. 1000— పొందిన ఉత్తమ కథ.

''అమ్మాయ్ సావిత్రీ'' వాత్సల్యపూరిత కంఠంతో పిలిచారు శివయ్య.

''అమ్మడూ— నేనొచ్చానే'' అంది ఆప్యాయంగా సుందరమ్మ

సావిత్రి కదలలేదు. పలకలేదు. నవ్వలేదు కనీసం కంటిరెప్పలైనా అల్లార్చలేదు.

''అయ్యో భగవంతుడా ఇదెక్కడి రంపపు కోత పెట్టావురా నాకు'' అంటూ ముఖానికి కొంగు చాటుచేసుకుని సన్నగా శోకం మొదలు పెట్టింది.

''[illegible]అంతా మన ప్రారబ్ధకర్మ— ఏంచేస్తాం వూరుకో [illegible]'' అంటూ భార్యనుపొదివిపట్టుకున్నాడు శివయ్య.

అత్తగార్ని, మామగార్ని చూస్తూ మౌనంగా నిలబడ్డాడు సత్యమూర్తి.

మళ్లీ కొన్ని క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచినై.

ముగ్గురూ ముందు గదిలోకి వచ్చారు.

సత్యమూర్తి సావిత్రి వున్న గదికి బయట గొళ్ళెం పెడుతూవుంటే శివయ్య దంపతులు పరస్పరం మొఖాలు చూసుకున్నారు. కాని ఏం మాట్లాడలేదు.

సత్యమూర్తికి దుఃఖం కట్టలు తెంచుకు వస్తున్నదిగానీ కష్టంమీద నిగ్రహించుకుంటున్నాడు.

''అసలేం జరిగింది బాబూ'' అడిగాడు శివయ్య.

''ఏం జరిగిందన్నది నాకూ తెలియదండీ. పదిహేనురోజుల క్రితం ఓ రోజు నేను ఫ్యాక్టరీ నుండి రావడం కాస్త ఆలస్యం అయింది బాగా [illegible]టిపడిపోయింది కూడాను. ఇంటి దగ్గరి కొ[illegible]కి చంటిబిడ్డ గుక్కపట్టి ఏడవడం విని [illegible] ఇంటి తలుపులు బార్లా తీసి వున్నై. [illegible] లేదు. నేను ''సావిత్రీ— సావిత్రీ'' [illegible] లోపలికి పరుగున వచ్చాను.''

[illegible]రమ్మ ఆతురతతో వింటు[illegible]

[illegible] వంటింట్లోనో వుండి వు[illegible] స్విచ్ వేశాను. ఆశ్చర్యం[illegible] వుంది. ఉయ్యాలలో బిడ్డ[illegible]డి. సావిత్రి మాత్రం అలా[illegible]స్తూ కూర్చున్నది. ఆ సమ[illegible]టి పిన్నిగార్ని చెయ్యి [illegible]డు.'

[illegible]న్నాడు శివయ్య.

[illegible]ట్టడానికి ఇంత ఆలశ్యం [illegible] అందగానే మాకు కా[illegible]లేదు. ఆగమేఘాల మీద వ[illegible]న్నది సుందరమ్మ.

[illegible] సావిత్రిని, పిల్లల్ని దిగబెట్టి వెళ్లి పది జులైనా కాలేదు. వెంటనే మిమ్మల్ని ఇబ్బందిపెట్టడం ఎందుకనిపించింది. ఇక్కడ నా ప్రయత్నాలు నేను చేస్తూనేవున్నాను.'

''డాక్టర్లు ఏమన్నారు?''

'ఏదో మానసికమైన దెబ్బ అన్నారు. ఇంకా బాలింతరాలు కావడంచేత మెదడు సున్నితంగా వుండి ఈ స్థితికి వచ్చిందన్నారు. సావిత్రి మరి కొన్నాళ్లు మీ దగ్గరే వుండి వుంటే బాగుండేది' అన్నాడు సత్యమూర్తి.

'అయిదో నెల వెళ్లేదాకా వుండవే అని ఎంతో చెప్పి చూశాం నాయనా. వినిపించుకుంటేగా. ఆయనొక్కరే అన్నీ చేసుకోలేక ఇబ్బంది పడిపో తుంటారు. నేనువెళ్లి పోతానమ్మా అంటూ మూడోనెల రావడమే ఆలస్యంగా పోరుపెట్టడం ప్రారంభించింది. ఇంక చేసేదిలేక తెచ్చి దిగబెట్టాం నాయనా. ఇంత ఘోరం జరుగుతుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు.'

సుందరమ్మ మళ్లీ కాసేపు కళ్లకు కొంగు చాటు చేసుకుంది.

''అన్నట్టు పిల్లలేరీ'' అడిగాడు శివయ్య.

''బాబును మా అత్తయ్య తీసుకెళ్లింది. చంటిబిడ్డను ఎదురింటావిడ చూసుకుంటోంది.''

''మీ అత్తయ్య వచ్చి వెళ్లిందా?''

'అవునండీ. సావిత్రిని ఈ స్థితిలో చూశాక ముందు మా అత్తయ్యను తంతి ఇచ్చి పిలిపించాను. నాకు దగ్గర బంధువంటూ వున్నది ఆవిడొక్కతే. వచ్చి వారం రోజులు వుండింది. ఆవిడకూ పెద్ద సంసారం ఎక్కువ రోజులు వుండలేకపోయింది. బాబును నా వెంట తీసుకువెడతాను మీ అత్తగారిని పిలిపించు అని వెళ్లిపోయింది.'

'అలాగా— అవును మరి ఎవరి సంసారాలు వాళ్లవి' అన్నాడు శివయ్య వేదాంత ధోరణిలో.

''చంటి బిడ్డ ఆలనా పాలనా ఎదురింటావిడ చూసుకుంటున్నది'' అన్నాడు సత్యమూర్తి.

పి.వి.కృష్ణమూర్తి

"మరి సావిత్రి..." అడగలేక అర్థోక్తితో ఆగిపోయింది సుందరమ్మ.

"నేనే— శెలవు పెట్టి ఇంట్లోవుంటున్నాను. అలా బిత్తర చూపులు చూస్తూ వుంటుంది. వేశచూసి తినిపిస్తే ఇంత తింటుంది. లేకపోతేలేదు. స్నానం చేయించడం, బట్టలు మార్చడం అంతా నేను చూసుకోవలసిందే.'

శివయ్య సుందరమ్మ మౌనంగా వింటున్నారు.

'ఎంతమంచి అల్లుడు దొరికాడు సుందరమ్మా నీకు' అంటూ అమ్మలక్కలు అంటూ వుంటే తను ఎంతగానో మురిసిపోయింది. ఇప్పుడు దిష్టితగిలినట్టు సావిత్రికి ఇలా దుర్గతి పట్టింది.

అల్లుడి మొహం చూసిన వాళ్లకు కడుపు తరుక్కుపోతోంది.

కాని ఏం చేయగలరు.

ఆ దంపతులకు అక్కడి పరిస్థితి పూర్తిగా అర్థమైపోయింది.

"చంటి బిడ్డను తీసుకురా నాయనా" అంది సుందరమ్మ.

'అలాగే తీసుకొస్తాను. ప్రయాణం బడలికలో వున్నారు కాలకృత్యాలు తీర్చుకోండి. ఈలోగా నేను కాస్త బజారువైపు వెళ్ళి వస్తాను.'

అంటూ సత్యమూర్తి సంచీ తీసుకుని చెప్పులు తొడుక్కుని, బయటకు వెళ్ళబోతూ అన్నాడు. 'పొరపాటున కూడా గది తలుపు తీసి వుంచకండి" అని.

"అదేం"

"తలుపు తీసివుంటే సావిత్రి బయటకు వెళ్లిపోతుంది. మళ్లీ వెతికి పట్టుకురావడం కష్టం" అంటూ బయటకు నడిచాడు సత్యమూర్తి.

ఆ దంపతుల గుండెల మీద బండ పడ్డట్టు అయింది.

పెద్దగా నిట్టూర్చారు.

* *** *

ఆ రాత్రి—

"సావిత్రి కోలుకునే వరకూ బాబును చూసుకుంటానని మా అత్తయ్య మాట ఇచ్చిందండీ"

"........"

"ఈ కాలనీలో ఇరుగూ పొరుగూ మంచి వారేకానీ ఎవరి సంసారాలు వాళ్లవి. ఈ స్థితిలో వున్న మనిషిని కనిపెట్టుకు వుండాలంటే యెవరికైనాకష్టమే.'

"........"

"నేను మహాఅయితే ఓ నెలరోజులు శెలవు పెట్టగలను. అంతకుమించి నాకు లీవు దొరకదు కదా"

"........"

"సావిత్రిని మెంటల్ హాస్పిటల్లో చేర్పించమని డాక్టర్ల సలహా కాని సావిత్రిని నలుగురూ పిచ్చిదీ అనడం—"

సత్యమూర్తి ముఖానికి తువ్వాలు అడ్డుపెట్టుకుని పసివానిలా భోరున ఏడుస్తున్నాడు.

శివయ్య దంపతులకు కాళ్ల కింద భూమి బీటలువారుతున్నది.

గుండె కడలిలో కెరటాలు ఉవ్వెత్తునా లేస్తూ విరుచుకుపడుతున్నవి.

"ఈ వయసులో మీకు శ్రమ కలిగించాలన్న ఉద్దేశంనాకు లేదండి. కాని గత్యంతరంలేని పరిస్థితి. సావిత్రినీ, పసిబిడ్డనూ మీ సంరక్షణలో వుంచుకోండి— మీ వూళ్లోనే. మంచి డాక్టరుకు చూపించి వైద్యం చేయించండి. వాళ్ల ఖర్చు కోసం ప్రతినెలా నా చేతనైనంత పంపుతుంటాను"

నేను చెప్పదలచుకున్నది. ఇంతే అన్నట్లు సత్యమూర్తి అత్తమామలవంక చూడలేక ముఖం పక్కకు తిప్పుకున్నాడు.

సావిత్రి చాపమీద కళ్లుమూసుకుని పడుకుని వున్నది. అది నిద్రో, మైకమో చెప్పడం కష్టం.

పసిపాప మాత్రం తొట్టిలో హాయిగా నిద్రపోతున్నది.

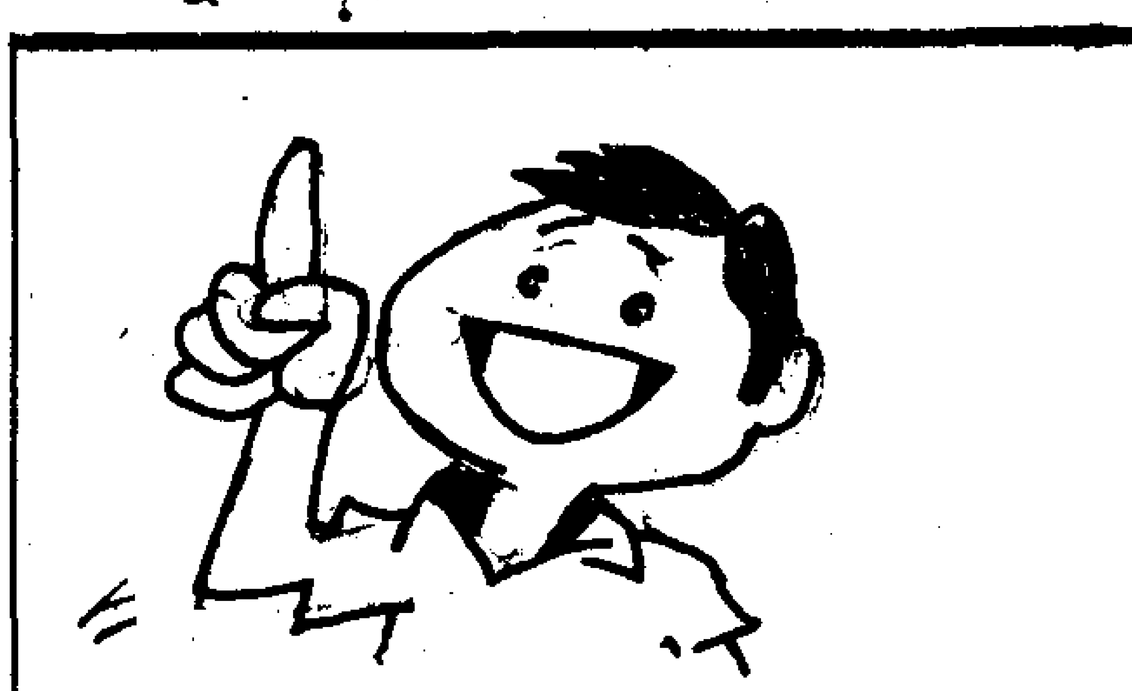

టీచర్ అడిగాడు పిల్లల్ని
'ఒరేయ్ మనదేశం ఎందుకు ముందుకు పోవడం లేదు'
'ఎలా పోతుందండి. హిమాలయ పర్వతాలు అడ్డు ఉంటేనూ'

కొన్ని క్షణాలు గడిచినా అత్తమామల నోటి నుండి ఏ ముక్కా బయటకు రాకపోతే సత్యమూర్తి తలతిప్పి వారివంక చూశాడు.

వారు ఇతని ముఖం వంక చూస్తూ వుండిపోయారు.

ఆ క్షణంలో వారి గుండెల్లో ఆవరించివున్న చీకటికి ప్రతీకగా కరెంటుపోయి అంతటా చిమ్మని చీకటి కమ్ముకున్నది.

అప్పుడు పోయిన కరెంటు తెల్లవారిందాకా రాలేదు.

* *** *

సికింద్రాబాద్ స్టేషన్లో కృష్ణా ఎక్స్ప్రెస్ బయలు దేరడానికి సిద్ధంగా వున్నది.

ప్లాట్ఫారమ్ ప్రయాణీకులతో వారిని సాగనంపడానికి వచ్చిన వారితో హడావుడిగావుంది.

సత్యమూర్తి బయట కిటికీ దగ్గర నిలబడివున్నాడు.

ఒక కిటికీ దగ్గర సీటులో శివయ్యా— ఆయనకు ఎదురుగా కిటికీ దగ్గర వున్నసీటులో పసిబిడ్డను ఎత్తుకుని సుందరమ్మ, ఆమె పక్కన సావిత్రి కూర్చుని వున్నారు.

శివయ్య పక్కన ఇంకెవరో పెద్దాయన కూర్చుని వున్నాడు.

సత్యమూర్తి కళ్లల్లో నీళ్ల తిరగడం చూసి శివయ్య చలించిపోయాడు.

"ధైర్యం చేసుకోబాబూ" అన్నాడు అనునయంగా.

"బాబూ" అన్నది సుందరమ్మ

"చెప్పండి"

"మా సావిత్రికి మాత్రం అన్యాయం చేయ్యకు బాబూ" అంది పొంగివస్తున్న దుఖాన్ని తమాయించుకుంటూ.

సత్యమూర్తి ఏదో చెప్పబోయాడు. ఏం చెప్పివుండేవాడోకాని, రైలు కదిలి ముందుకు సాగిపోయింది.

రైలు చక్రాలు పట్టాల మీద గాకుండా ఆ దంపతుల గుండెల మీదుగా పోతున్నట్టుతోచింది వారికి.

"ఎందాకా?" అడిగాడు శివయ్యపక్కనున్న పెద్దమనిషి.

"గుంటూరు... మీరు..."

"నేను రాయగిరివరకే— మీ అమ్మాయా— ఆరోగ్యం బాగాలేనట్టువుంది?"

''అవును''

''అల్లుడికి ఈ ఊళ్లో ఉద్యోగమా?''

''అవును. ఆల్విన్ కంపెనీలో.''

''బాలెంత జబ్బులావుంది. జాగ్రత్తగా కనిపెట్టి చికిత్స చేయించాలి.''

''నయమౌతుందంటారా?''

''చెప్పలేం— దేనికైనా మన గీత బాగుండాలి''

'గీత బాగుండాలి— గీత బాగుండాలి—' తనలో తాను గొణుక్కున్నాడు శివయ్య.

రక్తంలో వుడుకువున్నంత కాలమూ గీతలూ రాతలూ లెక్కలోకి రావు. దేహం వుడికిపోతూ వుంటే ధైర్యం కూడా సడలిపోయి మన నాడే మనల్ని హడలగొడుతున్నట్లు తోస్తుంది.

పెట్టెలో ఎక్కడివారు అక్కడ సద్దుకు కూర్చునే ప్రయత్నంలో వున్నారు.

ఇటూ అటూ అటూ నెడుతూ సావిత్రి వంక వొకసారి చూసి వెడుతున్నారు.

పసిపాప కేరింతలు కొడుతోంది.

సావిత్రి బిత్తరచూపులు చూస్తోంది.

సావిత్రి స్థితి ఇంచుమించు ఆ పెట్టెలో వారికందరికీ తెలిసిపోయింది.

''పాపం— ఇంకా చిన్నవయసే...''

ప్రయాణీకులు సావిత్రిని గురించి అనుకోడం ఆ దంపతుల చెవిన పడుతూనేవుంది.

రైలు తన మానాన తాను వెడుతోంది.

రాయగిరిలో శివయ్య పక్కనున్న పెద్ద మనిషి దిగిపోయారు.

ఆరోజు ఎందుకో కృష్ణా ఎక్స్ప్రెస్‌లో మామూలు కంటే ప్రయాణీకులు తక్కువగానే వున్నారు.

ఖమ్మం దాటేసరికి వాళ్లు కూర్చున్న పెట్టె సగం ఖాళీ అయిపోయింది.

సావిత్రి నిద్రవచ్చినట్టు తూగుతుంటే సుందరమ్మలేచి భర్త పక్కన కూర్చుని సావిత్రిని ఆ బెంచీమీద పడుకోబెట్టింది.

పాపను వొళ్లోనే పెట్టుకుని నిద్ర పుచ్చింది.

వాళ్ల అవస్థతో పనిలేనట్టు రైలు సాగిపోతూనే వుంది.

''గౌరి గుర్తుకొస్తున్నది. మా వంశంలోఆడపడుచుల గతి ఇంతేనేమో'' అన్నాడు శివయ్య వున్నట్టుండి.

సుందరమ్మ ఉలిక్కిపడింది.

''అవునండి'' అన్నది భర్త ముఖంలోకి చూస్తూ.

'డాక్టర్‌గారు ఈ మధ్య మా ఆవిడ నిద్రలో తెగ మాట్లాడుతుందండీ' చెప్పాడు రామారావు

'మాట్లాడకుండా ట్రీట్‌మెంట్ ఇవ్వాలా' అడిగాడు. డాక్టర్

'కాదండీ అదేదో స్పష్టంగా మాట్లాడేటట్లు ఇవ్వండి' చెప్పాడు రామారావు

జోగేశ్వర్ శ్రీనివాస్

గుండెలోతుల్లోంచి బయటకు వచ్చిన బాధ శివయ్య ముఖాన్నంతా ఆవరించినట్టువున్నది. ఆయనవంక చూడలేనట్టు ముఖాన్ని పక్కకు తిప్పుకున్నది సుందరమ్మ—

గౌరీ! గౌరీ!

ఇరవైయేళ్ల నాటి మాట.

గౌరిని గురించిన ఆలోచనలు ఇద్దరి మనసులను కలవరపెట్టసాగింది వొకే కాలంలో

శివయ్య గ్రాడ్యుయేషన్‌పూర్తి అయ్యేసరికి టైపూ, షార్టుహేండ్ కూడా పూర్తి చేశారు. ఎక్కువ ప్రయాసలేకుండానే కలెక్టరు ఆఫీసులో ఉద్యోగం కూడా దొరికిపోయింది.

అతనికి ఇద్దరు అన్నలూ, ఒక చెల్లెలూ వున్నారు,

పెద్దన్నయ్య విశ్వనాథం, ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయంలో ఎకనామిక్స్ లెక్చరరుగా విశాఖలోవుంటున్నారు.

రెండో అన్న రంగనాథం ఖరగ్‌పూరులో టాటా కంపెనీలో ఇంజనీరుగా వుంటున్నాడు.

శివయ్యకు వివాహమై సుందరమ్మ కాపురానికొచ్చేనాటికి శివయ్య చెల్లెలు గౌరికి ఇంకా పదహారేళ్లే. శివయ్య తండ్రి పోవడంతో తల్లి పూర్ణమ్మ, చెల్లెలు గౌరీ, శివయ్యతోనే వుంటూ వచ్చారు.

పూర్ణమ్మ శివయ్యతో వుండడానికి కారణం ఆమె పేరుమీద పదెకరాల మాగాణి రేపల్లె సమీపంలో వున్నది. దాని అజమాయిషీ చూసుకోవడానికి అనుకూలంగా వుంటుందని.

ఇంకా గౌరికి పెళ్లి కావాలి. అది అవుతే గాని ఆమెకు బాధ్యత తీరదు.

గౌరికి రూపం అంతంత మాత్రమే. చదువూ సరిగ్గా అబ్బలేదు.

ఎంతో ప్రయత్నించగా గౌరికి ఇరవైయ్యోయేడు గడిచాకగాని వరుడు కుదరలేదు. వరుడు తెనాలిలో స్కూలు టీచరు. ఇంటికి పెద్దకొడుకు. వారిది సమిష్టి కుటుంబం.

గౌరి పెళ్లి నాటికి సుందరమ్మకు ఇద్దరు కొడుకులూ, సావిత్రి నెలల బిడ్డాను.

పెళ్లి నిర్విఘ్నంగా జరిగి గౌరి కాపురానికి వెళ్లాక పూర్ణమ్మకు మనస్సు కుదుట పడింది.

ఆ తరువాత ఆమె కొంతకాలం పెద్దకొడుకు దగ్గరా, కొంతకాలం రెండో కొడుకు దగ్గరా వుంటూ వచ్చింది.

గౌరి గర్భవతి అయ్యింది. అప్పుడు పూర్ణమ్మ శివయ్య దగ్గరేవుంటూ గౌరికి సూడిదలు పెట్టి ఘనంగా సీమంతం జరిపించి—పురుడూ—పుణ్యాహవచనం అంతా యేలోటు లేకుండా జరిపించి... అయిదు మాసాల పాటు బాలెంత తనం వెళ్లమార్చి అల్లుడికి వియ్యంకులకీ ఆ సందర్భంలో పెట్టవలసిన కానుకలు పెట్టి గౌరిని పసిబిడ్డతో అత్తవారింట్లో దిగబెట్టి వచ్చింది.

ఇందుకయ్యే ఖర్చు అంతా పూర్ణమ్మ తన దగ్గరవున్న డబ్బుతోనే పెట్టుకుంది గానీ కొడుకుల నుంచి ఏమీ ఆశించలేదు. వాళ్లూ తల్లి అంతా చూసుకుంటోంది గదా అని ఒక్క రూపాయి కూడా విదిలించలేదు.

ఆడదానికి పుట్టింట పురుడు ఘనంగా జరగడం కూడా ఒక అదృష్టమే.

సుందరమ్మకు పుట్టింట్లో జరుగుబాటు అంతంత మాత్రమే— అందుకని ఆవిడకుజరగవలసిన ముచ్చట్లు కూడా అంతంత మాత్రంగానే జరిగాయి.

సుందరమ్మ మనసులో ఏదో వెలితి.

మూడో కాన్పు అత్తవారింట్లో జరగడం ఆనవాయితీ.

పూర్ణమ్మ కోడలికి ఏ కొరతా రాకుండా పురుడుపోసింది. అయినా సుందరమ్మ మనసులో వెలితి వెలితిగానే వుండిపోయింది. కాని ఈ విషయం గౌరి పెళ్లి హడావిడిలో మరిచిపోయింది.

రోజులు హాయిగా గడుస్తున్నాయి.

రెండేళ్లు తిరిగేలోగా గౌరికి మళ్లీ ప్రసవం వచ్చింది.

ఈసారి పూర్ణమ్మ పెద్ద కొడుకు దగ్గరవుండి

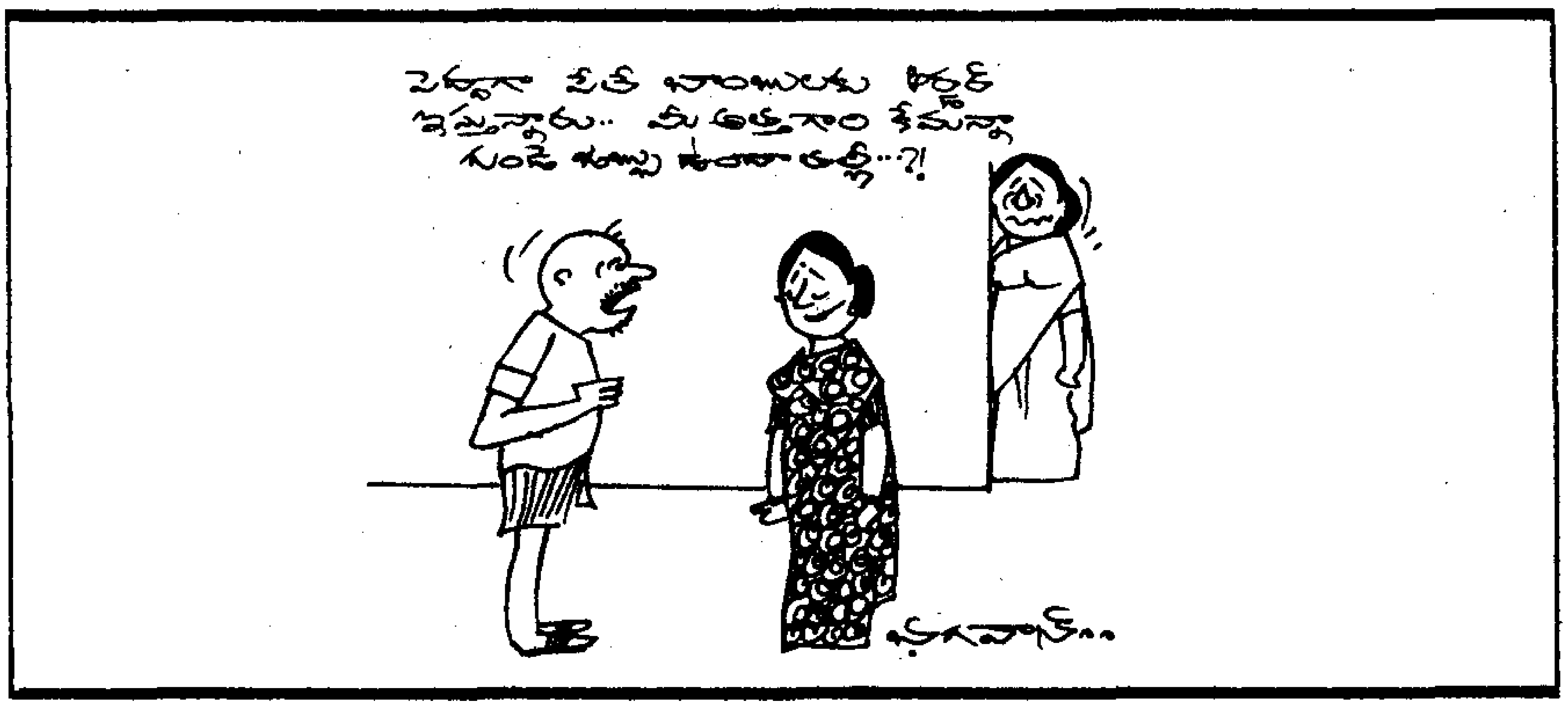

గౌరికి పురుడుపోసి అయిదో నెల ఆమెను అత్తవారింట్లో దిగబెట్టి వచ్చి, శివయ్య దగ్గర వుంటూ వున్నది.

నెల వెళ్లలేదు. అర్జంటుగా రావలసిందంటూ గౌరి భర్త దగ్గర నుండి శివయ్యకు తంతి వచ్చింది.

తల్లిని తీసుకుని తెనాలి వెళ్లాడు శివయ్య.

గౌరి వాలకం చూసి పూర్ణమ్మ, శివయ్య స్తబ్దులైపోయారు.

'ఏదో షాక్ వల్ల వచ్చింది అంటున్నారు డాక్టర్లు. ఇలా పిచ్చిచూపులు చూస్తూ వుంటుంది అంతే. చంటిబిడ్డ ఏడుస్తున్నా తెలీదు. యెడబిడ్డ మారాం చేస్తున్నా తెలీదు. మనమే ఇంత పెడితే తింటుంది లేకపోతే అదీ లేదు.'

అంటూ గౌరి భర్త చాలా సేపు చాలా విషయాలు చెప్పాడు. దాని సారాంశం మాత్రం పిల్లల్ని మేం చూసుకుంటాం— గౌరి కోలుకునే వరకూ మీ సంరక్షణలోనే వుండనీయండి అని.

నిర్విణ్ణ స్థితిలో గౌరి పుట్టిల్లు చేరింది.

గౌరికి విశాఖలో కొన్నాళ్లు చికిత్స జరిగింది. హాస్పిటల్లోనే వుంచడానికి ఆ వాతావరణం చూసి పూర్ణమ్మకు మనసొప్పలేదు.

రెండో కొడుకు రంగనాథం తల్లినీ, చెల్లెల్నీ కలకత్తా తీసుకువెళ్లి డాక్టర్లకు చూపించి, తన బాధ్యత అయిందనిపించుకున్నాడు.

పూర్ణమ్మ గౌరిని తీసుకుని శివయ్య ఇంటికి వచ్చింది.

'వాళ్ల వంతు అయిందనిపించుకుని చేతులు కడిగేసుకున్నారు. ఇంక జీవితాంతం వేగవలసింది మనమేగా' అంది సుందరమ్మ భర్తతో చాటుగా.

, శివయ్యకు మనస్సు చివుక్కుమంది.

''సుందరం... నువ్విలా అనడం ఏమీ బాగోలేదు. గౌరి ఆలనాపాలనా అమ్మే చూసుకుంటుంది. నువ్వు పెద్దగా చేయవలసింది ఏమీ లేదు.''

''అత్తయ్యకు వయసుమీద పడుతోంది. దానికితోడు యెదమీద కుంపటిలా గౌరి. ఇది తట్టుకుని ఎంతకాలం బతుకుతుంది ఆవిడ... తరువాత—''

శివయ్యకు ఆగ్రహం కలిగినా నిగ్రహించుకున్నాడు.

'అప్పటి సంగతి అప్పుడు ఆలోచిద్దాం. ఇప్పుడు మాత్రం అమ్మ మనసు కష్టపడేలా ఏమీ చేయకు' అంటూ మందలించాడు.

శివయ్య కూడా గౌరికి చికిత్స చేయిస్తున్నాడు. కాని గౌరిస్థితిలో మార్పేమీ లేదు. ఇంట్లో యెలాంటి పిచ్చి చేష్టలూ చెయ్యకపోయినా ఎవరూ గమనించకుండా వుంటే ఇంట్లోంచి బయటకు వెళ్లిపోతూ వుంటుంది. అందుకని గదిలో పెట్టి తాళం వేయవలసివచ్చేది.

పూర్ణమ్మకు దిగులుతో పాటు దుఃఖమూ అధికమౌతున్నది. ఎన్నాళ్లిట్లా?

'వచ్చిన జబ్బు పోవాలా?వూరికే ఏడుస్తేఏం లాభం అమ్మా— నీ ఆరోగ్యమూ పాడౌతుంది. నీ ప్రాణానికి ఏమైనా అవుతే గౌరిని యెవరు చూసుకుంటారు చెప్పు' అని తల్లిని ఓదార్చాడు శివయ్య.

'వారె శివుడూ— అమ్మాయ్ సుందరం నా బొందిలో ప్రాణం వుండేవరకూ గౌరిని నేను చూసుకుంటానుగాని తరువాత దాన్ని మాత్రం దిక్కుమాలినదాన్ని చెయ్యకండిరా. దానికి ఏలోటూ రాకుండా చూసుకోండి. నా పేరున వున్నభూమి అంతా మీకే ఇచ్చేస్తాను' అన్నది.

అనడమేకాదు. వెంటనే ఆస్తి చిన్న కొడుకు పేరున పెడుతూ పత్రాలు కూడా రాయించేసింది.

రోజులు భారంగా గడుస్తున్నాయి.

మందులతో పాటు మంత్రాలు వేయించడం, తావీజులు కట్టించడం కూడా జరుగుతున్నవి.

ఇంక గ్రహగతులు యెలా వున్నాయో అని గౌరి జాతకం ఓ సిద్ధాంతికి చూపించారు శివయ్య.

ఆయన ఏవేవో లెక్కలు కట్టాడు.

''గోచార రీత్యా, జాతకురాలికి ఏలినాటి శని ప్రారంభమైంది. అదీగాకుండా జన్మకుండలిలో శని స్వక్షేత్రంలో వక్రించి వున్నాడు కొంత ప్రయాస మీదే ఈ వ్యాధి నివారణ కావాలి. ఇందుకు ఈశ్వరానుగ్రహం కూడా చాలా అవసరం. వాతావరణం మార్పు గుణం చూపించవచ్చు. కొంతకాలం పాటు పుణ్యక్షేత్రాలు దర్శించిరండి'' అన్నాడు.

'ఏమంటావురా శివుడూ' అంది పూర్ణమ్మ.

'అలాగే వెడదాం అమ్మా'అన్నాడు శివయ్య.

తీర్థ యాత్ర తిరుపతితో ప్రారంభించి రామేశ్వరం వరకూ వెళ్లారు.

గౌరీ ఎక్కడా ఎలాంటి గొడవా చెయ్యలేదు. బిత్తరచూపులు చూస్తూ తల్లిని అనుసరించే వుండేది.

సత్రంలోగాని హోటల్లో గాని బస చేయవలసి వచ్చినపుడు తలుపులు వేసుకునే విషయంలో చాలా జాగ్రత్తలు తీసుకునేవారు.

తిరుగు ప్రయాణంలో తిన్నగా మద్రాసు వరకూ రావాలి గనక తమ బెర్తులు వున్న సెకండ్ క్లాసు పెట్టెనే రిజర్వు చేసుకున్నాడు శివయ్య. (అప్పట్లో థర్డు క్లాస్, ఇంటరుక్లాస్, సెకండ్ క్లాసు, ఫస్టుక్లాసు అని వుండేవి. పెట్టెలు కూడా విడివిడిగానే వుండేవి)

యాత్ర నిర్విఘ్నంగా ముగిసినందుకు అందరికీ సంతృప్తిగా వున్నది. రైలు యధాలాపంగా మద్రాసువైపు వెడుతున్నది. రాత్రి తొమ్మిది దాటాక శివయ్య కంపార్టుమెంట్ గడియలన్నీ గట్టిగా వేసి వచ్చి తన బెర్తుమీద పడుకున్నాడు.

రైలు పెట్టె ఉయ్యాల తొట్టెలా వూగుతూ వుంటే అందరికీ హాయిగా నిద్రపట్టేసింది.

గాఢనిద్రలోవున్న శివయ్యకు ఏదో కొట్టుకుంటున్న శబ్దం వినిపించి మెలకువ వచ్చి లేచి

కూర్చున్నాడు.

కంపార్టుమెంటు తలుపు గడియ తీసి వుండడం చేత అది వుండివుండి కొట్టుకుంటుంది. శివయ్యకు ఆశ్చర్యంవేసింది. తను తలుపుకు పైన వున్న బోల్టు గట్టిగానే బిగించాడు. ఎలా తెరుచుకుందోమరి.

అప్రయత్నంగా అందరివంకా చూశాడు. గౌరి లేదు. బాత్‌రూం తెరిచి చూశాడు. అక్కడ లేదు. పూర్ణమ్మ, సుందరమ్మ పిల్లలూ, గాఢనిద్రలో వున్నారు.

'గౌరి' అంటూ భూమ్యాకాశాలు దద్దరిల్లేలా కేకపెట్టాడు.

పూర్ణమ్మ, సుందరమ్మ లేచి కూర్చున్నారు.

సంగతి తెలిసి ఏడ్పు లంకించుకున్నారు.

రైలు వెడుతూనే వుంది. వాళ్ల రోదనం అరణ్యరోదనమే అయ్యింది. ఎంతటి ప్రయత్నమూ గౌరి జాడ తెలుసుకోలేకపోయింది.

వాళ్లు గతంలోంచి బయట పడేసరికి రైలు మధుర స్టేషన్ విడుస్తూ వున్నది. పెట్టె ఇంచుమించు ఖాళీగా వున్నది.

'ఆ తలుపు బోల్టు ఎలా తీసుకుందో, ఎప్పుడు తీసుకుందో.. ఏదైనా స్టేషన్లోనే దిగిందో రైలు వెడుతుండగానే...' శివయ్యకు మాట పెగల్లేదు.

సుందరమ్మ దుఃఖం ఆగలేదు.

'నేను చేసిన పనికి దేవుడు నాకు తగ్గ శిక్షే విధించాడండీ' అంది ఏడుస్తూ...

'సుందరం ఏమిటి నువ్వనేది.'

'జన్మంతా పిచ్చిదానితో ఎలా వేగటం అంటూ నేనే చప్పుడు కాకుండా బోల్టు తీసి వుంచాను..'

శివయ్య సమీపంలో పిడుగు పడ్డ ధ్వని.

రైలు వెడుతూవుంటే వంతెన విచ్చుకుపోతున్న అనుభూతి.

'ఇన్నాళ్లు ఈ రహస్యం గుండెల్లోనే దాచుకున్నాను గాని, నా నీడ నా వెంటనే వుందండోయ్'

శివయ్య చూపులు తీక్షణంగా సుందరమ్మ మీద పడుతున్నై, సుందరమ్మ భయంతో కెవ్వున' అరిచింది.

కాని ఆ అరుపు అప్పుడే రైలు వేస్తున్న కూతలో కలిసిపోయింది.

శుభం! శుభం! జన్మదినం

అక్టోబర్ 29 వ తేదీ నుండి నవంబర్ 4వ తేదీ లోపల పుట్టిన ప్రియ పాఠకులకు ఉదయం నవతరం వారపత్రిక శుభాకాంక్షలందిస్తోంది.

కమలం వర్షిములు
పుట్టిన తేదీ:
29.10.89,
మహమ్మదాబాద్

ఎ.యస్.వి.ఎస్.ప్రదీప్,
పుట్టిన తేదీ:
30.10.89
గుడిమల్కాపూర్

ఎ.శ్రీవాస్
పుట్టిన తేదీ:
31.10.89
కారంచేడు

ఎస్.డింపు
పుట్టిన తేదీ:
1.11.89
మహబూబ్‌నగర్

ఎస్.రజియాసుల్తానా
పుట్టిన తేదీ:
2.11.89
గుంటుపల్లి

ఎ.సురేష్ కుమార్
పుట్టిన తేదీ:
3.11.89
హైదరాబాద్

ఎప్పాపులుము శ్వేత
పుట్టిన తేదీ:
4.11.89
హైదరాబాద్

నవంబర్ 12 వ తేదీ నుండి 18 వ తేదీలోపల పుట్టిన రోజు జరుపుకునే ప్రియ పాఠకులూ, మీ ఫోటోతో పాటు ఈ కూపన్ జత పరచి పంపండి ప్రచురిస్తాం.

కూపన్

పేరు:..........
ఊరు:..........
పుట్టినతేదీ:......
సంతకం:.......